

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 504/2017-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. augusta 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti LANCILLON LIMITED, Anastasi Sioukri, 17, LORDOS CENTRAL COURT BLOCK 2, Fiat/Office A1, P.C. 3105, Limassol, Cyprus, zastúpenej advokátom JUDr. Mariánom Košutom, Ševčenkova 13, Bratislava, pre namietané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Cob 413/2013 zo 14. augusta 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obdo 68/2015 z 11. januára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti LANCILLON LIMITED o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. mája 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti LANCILLON LIMITED (ďalej len

„sťažovateľka“) pre namietané porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a jej práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Cob 413/2013 zo 14. augusta 2015 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Obdo 68/2015 z 11. januára 2017 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka si ako žalobkyňa na Okresnom súde Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) od žalovaných nárokovala náhradu škody. Okresný súd žalobe vyhovel. Krajský súd v konaní o odvolaní napadnutým rozhodnutím krajského súdu prvostupňové rozhodnutie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Proti zrušeniu prvostupňového rozhodnutia podala sťažovateľka dovolanie. Najvyšší súd napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu dovolanie odmietol.

Podľa presvedčenia sťažovateľky napadnutým rozhodnutím krajského súdu bolo porušené jej právo na spravodlivý proces a základné práva na zákonného sudcu a verejné prerokovanie jej veci. Nosným dôvodom sťažnosti je tvrdenie, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu, ktorým bolo zrušené prvostupňové rozhodnutie a vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie, je založené na neexistujúcej procesnej vade. Podľa názoru sťažovateľky krajský súd nesprávne vyhodnotil zaujatosť vo veci konajúcej sudkyne (zaujatosť sudkyne bola dôvodom zrušenia prvostupňového rozhodnutia). Podľa jej názoru vec prejednávajúca sudkyňa zaujatá nebola a ústavnému súdu v sťažnosti predkladá dôvody, na základe ktorých dospela k svojmu presvedčeniu. Napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu sťažovateľka atakuje z dôvodu, že podľa jej názoru najvyšší súd bol povolaný napraviť tvrdené pochybenie krajského súdu a keďže tak neurobil, jeho rozhodnutie o odmietnutí dovolania je tiež zaťažené vytýkanou vadou konania, resp. nesprávnym vyhodnotením prípustnosti dovolania.

Spor s ohľadom na zaujatosť vec prejednávajúcej sudkyne je založený na tom, že podľa názoru krajského súdu zaujatá sudkyňa nesprávne vyhodnotila skutočnosť, ktorými

bola jej zaujatosť v spore žalovanou stranou namietaná, a námietky zaujatosti *lege artis* nepredložila nadriadenému súdu v zmysle na vec sa vzťahujúceho procesného predpisu.

Sťažovateľka tvrdí, že krajský súd poukázal na blízky vzťah vec prejednávajúcej sudkyne k jej právnomu zástupcovi s generálnou plnou mocou [REDACTED], avšak podrobnejšie sa nezaoberal skutočnosťou, že počas celého konania sťažovateľku zastupoval [REDACTED]. Podrobne tiež tvrdí, že [REDACTED] nie je možné považovať za jej právneho zástupcu v zmysle dotknutej procesnej úpravy (§ 14 ods. 1 zákona č. 99/1963 Z. z. Občiansky súdny poriadok v rozhodnom znení) z dôvodu, že za podanie žaloby zaplatil súdny poplatok, a ani z dôvodu, že v iných konaniach sťažovateľku na základe generálnej plnej moci bežne zastupuje. Napokon tvrdí, že [REDACTED] vo veci neprevzal zastupovanie sťažovateľky práve z dôvodu, aby sa vyhol uvedeným pochybnostiam. Podľa jej názoru krajský súd bližšie nevysvetľuje postavenie [REDACTED] v prerokúvanej veci a z jeho spoločnej pracovnej minulosti s vec prejednávajúcou sudkyňou nemožno vyvodiť zaujatosť.

Keďže sťažovateľka je presvedčená o tom, že krajský súd a najvyšší súd „*aj s navijákom zhltli vyfabulovanú skutočnosť, že o vzťahu zákonnej sudkyne [REDACTED] a [REDACTED] sa dozvedeli až v priebehu súdneho konania a teda, že námietku zaujatosti podali včas*“, a zároveň považuje za správne nepredloženie námietok zaujatosti nadriadenému súdu vo veci konajúcou sudkyňou, a keďže nepredloženie námietok nadriadenému súdu nepovažuje za spôsobilé dospieť k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci, z tohto základu odvodzuje tvrdenie o odňatí možnosti konať pred súdom, odňatí veci zákonnému sudcovi, vykonaní dokazovania bez pojednávania (o skutočnostiach týkajúcich sa zaujatosti sudkyne), nezákonnom dokazovaní v dovolacom konaní a nelogickosti záverov v napadnutých rozhodnutiach krajského súdu a najvyššieho súdu.

Z uvedených dôvodov sťažovateľka v petite sťažnosti žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že napadnutým rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 3 Cob 413/2013 zo 14. augusta 2015 bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým

rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obdo 68/2015 z 11. januára 2017 bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základné právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, základné právo na verejné prerokovanie jej veci podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnuté rozhodnutia zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľke priznal náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Predmetom sťažnosti je tvrdenie o nesprávnom vyhodnotení zaujatosti vec prejednávajúcej sudkyne krajským súdom, z ktorého je potom odvodzované porušenie označených práv v záhlaví tohto rozhodnutia napadnutým rozhodnutím krajského súdu. Keďže k sťažovateľkou požadovanému zjednaniu nápravy v konaní o dovolaní nedošlo, je tvrdenie o porušení označených práv uplatnené aj vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu. Rozhodujúcim momentom v spore je teda posúdenie opodstatnenosti záveru o zaujatosti vec prejednávajúcej sudkyne.

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02) do obsahu základného práva na súdnu ochranu, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá má základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je taktiež právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (m. m. I. ÚS 241/07). Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú. Článok 6 ods. 1 dohovoru však nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri zamietnutí odvolania

môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (García Ruiz proti Španielsku z 21. 1. 1999).

Čo sa týka napadnutého rozhodnutia krajského súdu, krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil takto: „Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že odporcovia 1/ a 2/ vzniesli proti vec prejednávajúcej sudkyňi dve námietky zaujatosti, v ktorých namietali skutočnosti, na ktoré poukázali aj v odvolaní. Vo svojom vyjadrení k námietke zaujatosti doručenej súdu dňa 17.6.2013 sudkyňa uviedla, že ju považuje za oneskorene podanú. Ďalej uviedla, že [REDAKOVANÉ] bol jej manželom do decembra 2010, od februára 2010 nežijú v spoločnej domácnosti, nakoľko jej bývalý manžel mal už v tom čase vytvorenú spoločnú domácnosť so svojou súčasnou manželkou. V súvislosti s [REDAKOVANÉ] uviedla, že jej pre ňu úplne neznáma osoba, nepamätá sa, že by sa s ním bola stretla pri založení spoločnosti [REDAKOVANÉ]. Jej činnosť v spoločnostiach bola obmedzená len na formálny podpis dokumentov a taktiež podľa jej názoru sa na adrese [REDAKOVANÉ] nachádzalo len registrové sídlo spoločnosti, nakoľko sa počas jej pôsobenia v advokátskej kancelárii nachádzali len zamestnanci resp. partneri advokáti advokátskej kancelárie [REDAKOVANÉ]. Pokiaľ ide o námietky týkajúce sa ustanovenia znaleckej organizácie [REDAKOVANÉ] rozhodovania o návrhu na zloženie preddavkov podľa § 141a a nepredloženie odvolania odporcov 1/ a 2/ voči rozhodnutiu, tieto označila za námietky týkajúce sa postupu súdu v konaní, ktoré podľa § 14 ods. 3 O s p. nezakladajú dôvod pre jej vylúčenie z prejednávanej veci.

Vzhľadom na uvedené namietaná sudkyňa vec nepredložila na prejednanie nadriadenému súdu. Sudkyňa nepredložila nadriadenému súdu ani ďalšiu námietku zaujatosti vznesenú odporcom 1/ a 2/, ktorá bola doručená konajúcemu súdu dňa 23.7.2013. Opätovne poukázala na to, že pána [REDAKOVANÉ] nepozná, počas pôsobenia v spoločnosti [REDAKOVANÉ], a.s. sa nekonalo žiadne valné zhromaždenie, na ktorom by boli fyzicky prítomní akcionári, resp. členovia kontrolných a výkonných orgánov, akékoľvek dokumenty podpísala tak, ako všetci klienti advokátskej kancelárie, že im vyhotovené dokumenty boli kanceláriou doručené kuriérom na podpis s presným vyznačeným, akým spôsobom sa má podpis overiť. Ani druhú námietku nepredložila nadriadenému súdu, nakoľko obsahuje rovnaké okolnosti ako prvá námietka (vzťah [REDAKOVANÉ] a zákonnej sudkyne).

Podľa § 212 ods. 2 O.s.p., na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliada odvolací súd len ak má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V danom prípade odvolací súd nerozhodoval o námietkach zaujatosti podľa § 16 O.s.p., nakoľko bola vec pridelená inému sudcovi z dôvodu odchodu namietanej sudkyne na materskú dovolenku a rodičovskú dovolenku dňom 22.10.2013 a to dodatkom č. 8 k rozvrhu práce Okresného súdu Bratislava III na rok 2013.

Vychádzajúc z obsahu námietok odvolací súd je toho názoru, že všetky námietky nesmerujú proti postupu sudkyne v konaní, a preto nebol v zmysle § 15a ods. 5 O.s.p. dôvod ich nepredložiť nadriadenému súdu.

Podľa názoru odvolacieho súdu pri posudzovaní nestrannosti sudcu sa nevyžaduje exaktné preukázanie vzťahu, ale postačí iba osvedčenie určitých okolností, ktoré objektívne môžu spochybňovať nezaujatosť sudcu. Odvolací súd po posúdení vyjadrení sudkyne, odporcov a predložených listinných dôkazov, týkajúcich sa jej vzťahu k [REDAKOVANÉ] predovšetkým s ohľadom na jej vyjadrenie a obsah zápisnice z riadneho valného zhromaždenia spoločnosti [REDAKOVANÉ] konaného dňa 2.5.2005 dospel k záveru, že uvedené skutočnosti sú spôsobilé vyvolať pochybnosti o nezaujatosti sudkyne. Odvolací súd sa stotožnil s názorom odvolateľov, že ak vyjadrenie sudkyne a [REDAKOVANÉ] je pravdivé, znamená to, že valné zhromaždenie sa v roku 2005 vôbec nekonalo tak, ako to vyplýva zo zápisnice o jeho priebehu, to teda nasvedčuje tomu, že sudkyňa ako zapisovateľka a skrutátorka a [REDAKOVANÉ] ako overovateľ zápisnice vedome fingovali neexistujúcu skutočnosť a to konanie valného zhromaždenia dňa 2.5.2005, ktoré v skutočnosti neprebehlo, navyše v listine, ktorá bola určená orgánu verejnej moci (registrovému súdu) za účelom vykonania zápisu orgánov do obchodného registra. Uvedené skutočnosti sú aj podľa názoru odvolacieho súdu spôsobilé vyvolať predstavu o blízkom vzťahu a existencii mimoriadnej dôvery medzi sudkyňou [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ].

Uvedenými skutočnosťami sa odporcovia bránili v poradí druhej nimi vnesenej námietke, doručenej súdu prvého stupňa dňa 23.7.2013. Odvolací súd je toho názoru, že uvedenú námietku uplatnili v lehote uvedenej v § 15a ods. 2 O.s.p. keďže sa o pochybnosti o nestrannosti konajúcej sudkyne dozvedeli dňa 12.7.2013 na základe informácii z webovej stránky denníka SME (Vyjadrenie sudkyne bolo v denníku SME publikované 11.7.2013).

Odvolaací súd je toho názoru, že druhá námietka zaujatosti nemá povahu opakovanej námietky v zmysle § 16 ods. 2 O.s.p., nakoľko sa nezakladá na rovnakých skutočnostiach ako pri prvej námietke, keďže vychádza z rozporov vo vyhlásení vec prejednávajúcej sudkyne zo dňa 11.7.2013, ktoré urobila až po predložení prvej námietky zo dňa 16.6.2013.“

Napadnuté rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov a ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd nezistil dôvod na prijatie sťažnosti v tejto jej časti a odmietol ju pri predbežnom prerokovaní z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Čo sa týka napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, najvyšší súd sa v odôvodnení tohto rozhodnutia podrobne zaoberal posúdením prípustnosti dovolania, pričom existenciu väd zakladajúcich prípustnosť dovolania nezistil. V odôvodnení rozhodnutia sa zaoberal námietkou nesprávneho posúdenia veci (nesprávneho rozhodnutia o tom, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca), námietkou, že vo veci neprebehlo riadne odvolacie konanie a že súd rozhodol na základe dokazovania bez nariadeného pojednávania, ako aj námietkou

nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Závery obsiahnuté v predmetnom rozhodnutí nevykazujú znaky svojvoľnosti či neodôvodnenosti a podľa názoru ústavného súdu dávajú sťažovateľke zreteľnú odpoveď na dovolaním tvrdené námietky. Pre obsiahlosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu a tak isto aj vzhľadom na to, že ústavný súd podrobil prieskumu napadnuté rozhodnutie krajského súdu, nepovažuje za potrebné duplicitne poukazovať na zrejmu dôvodnosť napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, ale v podrobnostiach odkazuje na s. 26 a nasl. predmetného rozhodnutia.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd nezistil dôvod na prijatie sťažnosti ani v tejto jej časti a odmietol ju pri predbežnom prerokovaní taktiež z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky nastolenými v sťažnosti (zrušenie napadnutých rozhodnutí, vrátenie veci na ďalšie konanie a priznanie náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. augusta 2017